

לזרים - הנה סיפורו האישי, כלשונו:

"אין לי סבלנות לדברים כאלה. חוץ מזה אתה מפרע לי אתה לא רואה שאני קוראת?"
 אז אירעה ההתפרצות הראשונה. "או שאת חוזרת להירפא, או שאני מחזיר את הילדים!" היה התנאי שהעמדת לפניה. היא התפרצה בזעקות היסטטריות. התחילה לזרוק כסאות. ניפצה שמש. השליכה את צנצנת הפרחים לריצפה. שכנים התאספו ואפילו משטרה הגיעה. רציתי לקבור את עצמי מבושה.

***
"רוצה?"

ומימי נעדרתי מהבית. הלכתי לאחי חשבתי שאם אחזור, יוטב המצב. אבל הוא הוחמר. "סתלק מהדירה, בן זונה שכמתן?" צווחה לעיני הוריה, ש' כמעט גרו אצלי והתערבו בכל. הם היו כמעט בעלי הבית ואני האורח. סטרתי לה. זו הפעם הראשונה שהרמתי עליה יד. היא חדלה לכבס, לבשל ובכלל לנהל את הבית. היא התחילה לשחות ולצאת עם גברים זרים.

היא איימה עלי שתרעיל אותי, אם לא אתן לה את הגט. בבית היה גיהנום גרוע מזה שבשמיים. והיא ניצחה אותי. לא יכולתי לסבול יותר, הסכמתי לתת לה גט. הבטחתי לתת לה הכל - הבית שכבר היה שלי, והרהיטים - בתנאי שהילדים ישארו אצלי. היא שמחה להיפטר מהם, יותר ממה שציפיתי. כעבור שנה קיבלנו את אישור הגט.

המשפחה נהרסה. חזרתי לחדר הקטן בי התקווה. יום אחד חזרתי מהצגה שנייה. ה' רחוב היה חשוך. "רוצה?" שמעתי קול אשה קורא. האשה נשענה על קיר אחד הבתים. התקרבתי אליה. זו הייתה ציונה ציונה, אם ילדי ציונה הזונה. ציונה שביט לירות אפשר לקבל אותה.

***
"הילד אינו שלך!"

ציונה היתה מטלפנת למקום העבודה שלי וסתם, ללא סיבה, מאיימת שהת' רוג אותי. כשהיתה נתקלת בי ברחוב, היתה מקימה שערווריות שאספו את כל ידירי הרחוב.

כמעט כל יום ביקרתי אצל ילדי, בהפ' סקות הצהריים שלי. לא יכולתי להתאפק ולא להוציא לפעמים חמס לירות אחרונות על שוקולד או צעצוע בשבילם. פעם, כש' באתי לבקש, מצאתי את ציונה עם. "אני לא רוצה שזונה תקרב לילדי", אמרתי לה.

היא אמרה משפט שחיסל אותי על ה' מקום: "הילד אינו שלך".

לנו שנה אידיאלית. שום ריב אינו זכור לי. את כל המשכורת מסרתי לה ביד. עבדתי מד בבוקר עד 11 בלילה כל יום - שתי משמרות - כדי לגמור עם החור' בות. הכנסתי רהיטים, גז. לציונה היו ה' בגדים הכי יפים בשכונה. הבת שנולדה לנו כעבור שנה הביאה שימחה לבית.

עבדתי בחשק, כיוון שידעתי שזה בש' ביל עחידה. תיכונתי את חייה: עממי ואחר' כך תיכוון אתן לה דירה, אקנה לה שמלות יפות. היו לי חלומות חרודים, עד שמלאו לה חמישה חודשים. חזרתי מהעבודה.

"אני מתגרשת", הודיעה לי ציונה. "עשי טובה", אמרתי לה, "אין לי חשק להתגרש. אני עייף".

"זאת לא בדיוחה", אמרה לי, "קח זאת ברצינות". המשכתי לקחת שהיא עדיין צוחקת. מדוע שנתגרש? לא היתה שום סיבה לכך. אמרתי לה בלב קל: "אחרי האר' חת, אוקיי?". היא לא אכלה. השכיבה את הילדה לישון, התיישבה לידי ואמרה שאינה יכולה להמשיך לחיות אתי, שהיא עצבנית, שהיא מפחדת ממשוה שאינה ידעת מה. "אולי את עייפה? אולי תסעי לבית הבראה, תשכחי את השטויות? גם אני אקח חופ' שה'".

היא אטמה את אוזניה. ביקשתי ממנה שתחשב בלדה. "לא התחנתי בשביל ל' התגרש", הודעתי לה.

למחרת ניגשה לרבנות. הוזמנתי לבירור. שאלו אותה בנוכחותי אם אני מתעמר בה, מכה אותה, משחק קלפים, שותה? "לא", היא ענתה, "הוא מתנהג אלי טוב". ובכן מה הסיבה, היא נשאלה. ואז היא התפרצה: "כלום, אני לא רוצה לחיות אתו. אני רוצה להתגרש, להתגרש ודי".

***
"אתה מפריע לי!"

בית היו שבועיים של מתח נפשי. כמו לפני קרב. זאת היתה מהלומה בשבילי. הנה, רק עתה חשבתי שכבר הגעתי אל השלחה, שלבתי תהיה ילדות מאושרת.

עברתי ללון לחדר שני. אז התערבו הוריה. דיברו אתה, אתי, בקיצור - נעשה שלום. היא נימקה את התנהגותה המזורה במצבירוח רעים.

גם אז לא הייתי שקט. פניתי לתחנת ייעוץ. שם אמרו לי להיות בבית יותר, כפולות לעבוד. הפסקתי את המשמרות ה' חלפה שנה. אז נולד רוני. שוב ניתקפה ציונה במרה שחורה. "אני רוצה להתגרש", חזרה עם הפיזמון הישן שלה. אחרי שיכ'

שני ילדים במוסד - הוא לא רצה שגם ילדיו יגדלו שם

שם מבחינה חברתית. הייתי בודד שם יותר מאשר בעיר הגדולה. חזרתי אל החדר הזעיר שלי בשכונה. התחלתי לעבוד כפ על דפוס והיה לי לשלם שכר-דירה.

***
התונה או כדום!

פ עם הלכתי לבקר את אבי. פגשתי שם את ציונה. היא היתה שחורחור, תימנייה. היו לה עיניים לוהטות. היא היתה בצבא עם אחותי, ובאה לבקש מאבי קצת כסף עבורה, מפני שלאחותי לא נתנו לצאת אותו יום מהמחנה. נתתי לה את הלירות שהיו בכיסוי וכשיצאה מהבית יצא לנו ללכת באותו כיוון. גם היא גרה בהתקנה. התחלנו לשוחח. היא סיפרה לי שבקרוב ישחררו אותה מהצבא, בגלל מצב כלכלי של משפחתה.

חמיר, בכל מיני עבודות שחורות. גם אחריכר, כשעברנו לגור בשכונת התקווה. בשבילינו אפילו התחנן בשנית. הוא לא הבין שבוזה הוא לא קנה לנו אם. הוא קנה לנו אם-חורגת. לא יכולנו להשחזת אתה. שנאנו אותה. כל אחד מאתנו הלך לדרכו. הגדולים התחנתו, אחד שכר חדר לעצמו, אחד ירד לאילת ואני הלכתי לקיבוץ.

רכשתי שם השכלה תיכונית חלקית. עד שחברתי הנוער שם התפרקה, החברה חזרו העירה ואחם אני הייתי אז בן 17. היה לי חדר זעיר בשכונה ועבדתי כשולית מכוואי.

***
בודד בקיבוץ

ה תקופה הנהדרת ביותר בחיי היתה בצה"ל - חיל רגלים. זה גמותך

רוצה את ילדי?

זה היה יותר מדי, אפילו בשביל אחד מחוסן נגד סבל כמוני. לקחתי את הילד לבדיקת אבהות, למשרד הבריאות. אבהותי הוכחה מעל לכל ספק.

***
"למה אנחנו פה?"

ר וני ודליה במוסד. עד מתי יהיו בוז? הן עוד מעט יהיה עליהם להחליף את המקום, לעבור למוסד לילדים גדולים יותר! המתנכס יתחלפו המקום ישתנה, הם יצטרכו להסתגל לפרצופים חדשים. זה יפגוע בהם.

איני יכול להביא אותם לחדר הקטן ב' התקווה; מי יטפל בהם? מי יוכל לתת להם את הילדות הטובה שכה חלמתי לתת להם? גם אם אנשא פעם, אם בכלל תהיה אשה שתדע להיות אם לשני ילדים, זו הלא תהיה אם-חורגת. ואני יודע מה זה.

"אבא", הם שואלים אותי, "למה אנחנו פה?"

אני אומר להם שמסידים את הבית. "אז למה אתה לא לוקח את סעדיה, שעובד כאן אצלנו?" עונה דליה, "הוא יגמור יותר מהר את הבית שלנו".

כשאני רואה אותם כך, אני חושב: מוטב לי לחדר עליהם, אם בזאת אשני להם את הילדות הנכספת, שגם לי לא היתה.

נועים רבים הסכימה ללכת לרופא. הוא היסנה אותה לבית-החולים בטלבייה, כש' הוא מסביר לה שמצבה מסוכן ושוה ל' טובתה ולטובת הילדים. רק לכמה חודשים, הוא הרגיע אותה. התחלתי לרוץ למוסדות קיבלו אותם למוסד של ויצ'ו. רוני היה בן חצי שנה.

יום אחד, אחרי חודשיים, חזרתי מהדפוס ואני מוצא את ציונה בבית. היא התצלמה מנוכחותי. הסברתי שתעשה זאת בשביל ה'

משפחה טובה המעוניינת באמוץ 2 ילדים אח ואחות תפנה לתר. 19038 ת"א

ילדים, שתלך לטיפול. היא לא ענתה. הרופא אמר לי לא להחזיר אותה בכוח. וכך נישארה ציונה בבית - מתרחקת ממני, שוכבת כל היום על הספה, מעשנת סיגר' יות וקוראת מערב גים. אפילו פעם אחת לא שאלה איפה הילדים. הרעיון שהם במור' סד, בעוד אני וציונה בבית, הרג אותי. "ציונה", אמרתי לה, "אם את בבית, מדוע שלא אחזיר את הילדים ותטפלי בהם?" "תן לי מנוחה", ענתה עם הסיגריה בפה,

"למה את לא מתחנת?" שאלתי בצחוק, "תתחנתי ותיסטרי מהבעיות הכלכליות שלך".

"מי בכלל מוכן להביס בי?" ענתה לי באותו טון.

"אני מוכן להביס בך תמיד!" אמרתי לה ושנינו התפרצנו בצחוק.

צחוק-צחוק, אבל למחרת נפגשנו. היא עבדה כפועלת ניקיון בבתי-חולים ומשרדים, אחרי שיחרורה מהצבא. אחר כך נתברר לי, שהסיבה לשיחרור לא היתה כלכלית, כי אם נפשית. היא היתה עצבנית, אבל אני לא הרגשתי. היא היתה עליונה, נחמדה, מסודרת, הסתובבנו שנה. עד שהוריה הצי' בו בפני אולטימאטום: חתונה או כלום. אבי קצת התנגד לרעיון. היא היתה תימ' ניה והוא תורכי. הוא נאלץ כמוכן להיכנע.

***
"אני מתגרשת!"

תחתנו ברבנות. חשבתי, הנה הסי' תימיה תקופת הטרגדיות. יש כבר חול' צה נקייה, ארוחה חמה, מקום ללון. הוריה בנו לנו דירה על ידם בשכונה ואני הת' חייבתי לשלם את הכסף בתשלומים. היתה

• כל השמות ברשימה זו בדויים.